

Valsts prezidenta Egila Levita runa starptautiskajā konferencē “Nosargāt valsti. Toreiz un tagad: Baltijas valstu nacionālā pretošanās pieredze un Ukraina”

Publicēts: 17.03.2022.

[Egils Levits](#)

Ekselences!

Dāmas un kungji!

Godātie klātesošie!

I

Latvijas tautas nacionālā pretošanās okupācijai, neatkarības *de iure* nosargāšana un neatkarības atjaunošana ir nozīmīga vēsturiska, politiska un juridiska liecība latviešu nācijas valstsgribai.

Mēs nebijām tikai pasīvi cietēji un upuri lielvaru totalitāro režīmu ietekmju sfēru dališanā, objekti lielās vēstures gaitā. Mēs arī paši veidojām savu vēsturi.

Nacionālā pretošanās kustība gan Latvijā, gan trimdā cauri okupācijas gadu desmitiem iznesa neatkarīgās un demokrātiskās Latvijas valsts ideju.

Tas deva iespēju atjaunot Latvijas neatkarību un Satversmē noteikto demokrātisko valsts iekārtu.

II

Likumdevējs pērn, atsaucoties manam priekšlikumam,^[1] noteica 17. martu kā oficiālu nacionālās pretošanās kustības varoņu atceres dienu.

Jau vairākus gadus pēc pašas sabiedrības iniciatīvas tieši 17. martā tiek godināta mūsu nacionālā pretošanās okupācijas varām.

Tagad likumdevēja lēmums sabiedrības iniciatīvai ir piešķīris valstisku raksturu.

Tas valsts vēstures politikā ieraksta pienākumu atcerēties, godināt un atjaunot sabiedrības vēsturiskajā atmiņā mūsu nacionālās pretošanās kustības varoņus.

III

Esmu jau vairākkārt uzsvēris, ka Latviju nevar izcīnīt vienreiz un uz visiem laikiem.

Pašiem sava brīva un neatkarīga Latvijas valsts tikmēr pastāv stipra un ilgtspējīga, kamēr katra paaudze ir gatava no jauna iestāties par valsti un to nosargāt.

Putina režīma karš pret Ukrainu šajās nedēļās šo vienkāršo patiesību mums ļoti skaudri atgādina.

IV

XX gadsimta vēsture nav beigusies. Krievijas impērija turpina savu asiņaino sabrukšanas gaitu.

Putina režīms grib pasaules kartē un ukraiņu zemē iecirst savas ietekmes sfēras robežas, atņemt ukraiņiem tiesības lemt par savas valsts nākotni.

Mūsu pienākums ir sniegt Ukrainai militāru, ekonomisku, humānu palīdzību. Mūsu atbildība ir kopā ar pārējām Eiropas un pasaules demokrātiskajām valstīm izolēt Krieviju politiski, ekonomiski, sabiedriski.

Jā, tas atstās iespaidu uz mūsu labklājību. Bet vienmēr atcerēsimies – kamēr ukraiņi maksā ar asinīm, mēs tikai ar eiro un dolāriem.

V

Godātie klātesošie!

Valsts nosargāšana ir katra pilsoņa pienākums un atbildība.

Taču vēl jo vairāk tas ir pienākums politiķiem, kultūras un sabiedriskajiem darbiniekiem, zinātniekiem, virsniekiem, juristiem, ārstiem, ierēdņiem, žurnālistiem.

Tieši no viņiem visiem katra nācija sagaida paraugu, jo īpaši grūtos laikos. Latvijas vēsture sniedz tam spilgtu piemēru.

UNESCO programmas "Pasaules atmiņa" Latvijas reģistrā ir iekļauts Latvijas Centrālās padomes 1944. gada 17. marta memorands. Tas brīnumainā kārtā neskarts ir saglabājies no nacionālās pretošanās kustības laikiem.

Šo politisko memorandu, kas formāli bija adresēts okupācijas varām, bet pēc savas būtības – visai brīvajai pasaulei, ar saviem vārdiem, uzvārdiem un amatiem parakstīja gandrīz divsimt Latvijas patriotu – Saeimas deputāti, profesori, tiesneši, ģenerāļi un kultūras personības.

VI

Tajā laikā, kad vācu okupācijas vara nežēlīgi vērsās pret Latvijas neatkarības idejas nesējiem un tuvojās otrreizējās padomju okupācijas vara, kuras plānos bija Latvijas valstiskuma un latvietības totāla iznīcināšana, iestāties par Latviju prasīja lielu pilsonisku drosmi.

Šajā memorandā tika konstatēts, ka “pēc starptautisko tiesību normām Latvijas Republika tiesiski turpina pastāvēt”, precīzi norādot konkrētus PSRS un nacistiskās Vācijas pārkāpumus pret Latvijas valsti un tautu.^[2]

Tāpat Latvijas nācijas vārdā tika apstiprināta tautas vienotā griba aizstāvēt savu valsti, ja apdraudēta “mūsu nācija un tās esamība”.^[3]

Latvijas Centrālās padomes memorandā juridiski korekti pamatota Latvijas valsts nepārtrauktība un valsts juridiska pastāvēšana, par spīti okupācijas varu faktiskai kontrolei pār Latvijas zemi un cilvēkiem.

Memoranda parakstītāji Latvijas tautas vārdā pieprasīja Latvijas neatkarības (faktiskās suverenitātes) un demokrātiskas valsts iekārtas uz 1922. gada Satversmes pamata atjaunošanu.^[4]

Latvijas Centrālās padomes politiskā programma,^[5] par ko no pirmās okupācijas dienas bija cīnījusies nacionālā pretošanās kustība, tika īstenota pēc 46 gadiem ar Latvijas neatkarības atjaunošanu uz valsts nepārtrauktības un demokrātiskās Satversmes pamata.

VII

Pirmais paraksts zem Latvijas Centrālās padomes memoranda bija tā laika augstākajai likumīgajai Latvijas valsts amatpersonai – pēdējam atbilstoši Satversmei ievēlētajam Saeimas priekšsēdētājam – sociāldemokrātam Dr. Paulam Kalniņam.

Šogad mēs svinam šī izcilā Latvijas valstsvīra un demokrāta 150 gadu jubileju. Viņa mūžs un darbs bija veltīts Latvijas neatkarībai un demokrātijai.

VIII

Kad 1940. gada vasarā, īstenojot Molotova–Ribentropa paktu, Padomju Savienība okupēja Latviju, pietiekami daudziem bija rožainas ilūzijas par nākotni. Pat Kārlis Ulmanis palika savā vietā cerībā sarunāt ar Kremli. Īpaši sociāldemokrātu vidū daudzi nodeva Latviju un kolaborēja ar okupantiem.

Kad Paulu Kalniņu mēģināja pierunāt un pārliecināt, ka komunisti un čekisti ir mainījušies un ar viņiem var mēģināt runāt, viņš palika nelokāms. Vēsturē ir saglabājusies lepnā demokrāta atbilde pierunātājiem: “Ko tad viņi ir iemācījušies? Labāk nagus maukt, neko citu!”^[6]

Tā ir atbilde, ko vērts atcerēties visiem tiem, kuri arī mūsdienās mēģina stāstīt, ka ar agresoru var un vajag mēģināt saprasties.

Asinis, kas šajās dienās līst Ukrainā, mums skaudri atgādina, ka Pauls Kalniņš arī mūsdienās ir bijis pravietiski precīzs.

IX

Atbilstoši Satversmei Pauls Kalniņš bija pilnvarās esošs Saeimas priekšsēdētājs.

Profesora Konstantīna Čakstes vadītā Latvijas Centrālā padome rīkojās Latvijas vārdā uz Satversmes pamata ar Paula Kalniņa pilnvaru.

1944. gada 8. septembrī Rīgā Pauls Kalniņš parakstīja Deklarāciju par Latvijas valsts atjaunošanu, ar ko oficiāli uzņēmās arī Valsts prezidenta vietas izpildīšanu, atjaunoja Satversmes darbību visā Latvijas teritorijā un pilnvaroja senatoru Mintautu Čaksti izveidot valdību.

X

Esmu uzsvēris, ka šī Deklarācija par Latvijas valsts atjaunošanu ir uzskatāma par konstitucionāla ranga aktu un pieder pie mūsu valsts konstitucionālajiem pamatiem.^[7]

Latvijas Centrālā padome mēģināja izveidot reālu valdību, kas varētu vadīt Latvijas neatkarības cīņas, bet Latvijas teritorijā tas toreiz neizdevās.

Pēc Otrā pasaules kara beigām Latvijas Centrālā padome turpināja savu darbību Zviedrijā un Vācijā, mēģinot izveidot *trimdas valdību*.

Pēc Paula Kalniņa nāves 1945. gada 26. augustā Latvijas valsts augstākās amatpersonas pilnvaras atbilstoši Satversmei pārņēma Saeimas priekšsēdētāja biedrs bīskaps Jāzeps Rancāns.^[8]

Uzņemoties Valsts prezidenta un Saeimas priekšsēdētāja vietas izpildītāja pienākumus, viņš tos pildīja visu atlikušo mūžu – līdz savai nāvei 1969. gada 2. decembrī.

XI

Stājoties Valsts prezidenta amatā, savā priekšteču *simboliskajā ierindā* kā likumīgus Valsts prezidenta vietas izpildītājus es ietvēru arī Saeimas priekšsēdētāju Paulu Kalniņu un viņa darba turpinātāju trimdā – Saeimas priekšsēdētāja biedru bīskapu Jāzepu Rancānu.^[9]

Viņu politiskajam mantojumam un mūža kalpojumam Latvijai ir jāatgriežas mūsu vēsturiskajā atmiņā.

XII

Bēgļu nometnēs Vācijā notika intensīvs politisks darbs, bija mēģinājumi veidot tautas pārstāvniecības orgānus un valdību, tika sasaukta pat Latviešu parlamentāriešu konference.

Diemžēl Rietumvalstis un starptautiskā kopiena nebija gatavas politiski un juridiski atzīt Latvijas trimdas valdības pilnvaras.

Tomēr okupētajai Latvijas valstij bija starptautiski atzītas institūcijas.

Latvijas diplomātiskais un konsulārais dienests Rietumvalstīs turpināja savu darbību no pirmās okupācijas dienas un visus okupācijas gadus, pārstāvot Latvijas intereses un paužot Latvijas viedokli.

Latvijas sūtņi Rietumvalstīs, jo īpaši sūtņi Londonā Kārlis Zariņš un sūtņi Vašingtonā Alfrēds Bilmanis, pēc tam – sūtņi Anatols Dinbergs, protestēja pret PSRS prettiesisko rīcību un Latvijas Republikas vārdā uzturēja prasību pēc Latvijas okupācijas neatzišanas.

XIII

Rietumvalstis mūsu sūtņu protestiem atsaucās ar neatzišanas politiku. Latvijas, tāpat kā Lietuvas un Igaunijas, okupācija netika atzīta kā tiesiska. Rietumvalstis turpināja Baltijas valstis atzīt par juridiski pastāvošiem starptautisko tiesību subjektiem un to sūtņus – par likumīgiem šo valstu pārstāvjiem.

Spilgtākais neatzišanas politikas dokuments ir ASV valsts sekretāra pienākumu izpildītāja Samnera Velsa 1940. gada 26. jūlija deklarācija.

Neatzīšanas politika ir starptautiskās kopienas instruments, veids, kā nepieļaut reālpolitikas un agresora spēka un varas pozīciju juridisku akceptēšanu.

Ja kāda valsts rīkojas pret citu valsti pretēji starptautiskajām tiesību normām, starptautiskajai kopienai ir pienākums neatzīt šīs izmaiņas.

Dažkārt taisnības un tiesību atjaunošana prasa ļoti ilgu laiku. Baltijas valstu gadījumā tas prasīja 50 gadu. Bet mēs arī zinām, ka beigu beigās starptautiskās tiesības un taisnīgums uzvar.

XIV

Latvijas valsts nepārtrauktības līnijas noturēšanā gribu minēt vēl vienu unikālu faktu. Latvijas diplomātiskais dienests sūtņa Dinberga vadībā tiesiski bija valsts nepārtrauktību uzturošā valsts institūcija.

1990. gada 7. maijā tika izveidota Ivara Godmaņa valdība, kas balstījās uz 1990. gada 4. maija deklarācijā "Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu" noteikto valsts nepārtrauktības doktrīnu. Taču šī valdība vēl nebija starptautiski atzīta kā 1918. gada 18. novembrī dibinātās Latvijas valsts valdība, jo Latvijas teritoriju vēl daļēji kontrolēja okupētājvalsts Padomju Savienība. Godmaņa valdība vēl atradās sava veida atzišanas pelēkajā zonā.

Sūtnis Dinbergs šādā situācijā nevēlējās doties uz Latviju, lai to neiztulkotu kā sava veida turpinošās okupācijas leģitīmāciju. Dinbergs pirmo reizi satikās ar Ministru prezidentu Godmani un ārlietu ministru Jurkānu 1990. gada rudenī Kopenhāgenā Eiropas Drošības un sadarbības apspriedes laikā. Tikšanos organizēja Pasaules Brīvo latviešu apvienība (PBLA). Tur tika panākta principiāla trīspusēja vienošanās par sadarbību. Es tolaik konsultēju gan Godmaņa valdību, gan arī Latvijas diplomātisko dienestu. Formāla vienošanās par sadarbību tika noslēgta 1991. gadā 17. un 18. februāra sanāksmē Vācijā, netālu no Hanoveras, kur no Latvijas puses piedalījās Godmanis un Jurkāns, bet no Latvijas diplomātiskā dienesta puses sūtniecības padomnieks Lūsis, kā arī PBLA pārstāvji Meierovics un Ritenis.

Šī tolaik manis sagatavotā un rūpīgi apspriestā pastiprinātas sadarbības vienošanās paredzēja iecelt kopīgu Latvijas ārpolitiskā dienesta vadītāju Kopenhāgenā ar kvazidiplomātisku statusu, kas saņemtu pilnvaras gan no sūtņa Dinberga, gan no ārlietu ministra Jurkāna (par to tika iecelts Jānis Ritenis). Turklāt svarīgi, ka šī vienošanās paredzēja arī "piesardzības klauzulu" – tā vēl nebija pilna Latvijas valdības atzišana no mūsu diplomātiskā dienesta puses, jo situācija vēl bija nedroša. Tā paredzēja sadarbību tikai tiktāl, ciktāl Latvijas valdība stāv uz valsts kontinuitātes bāzes, un turpina darbību, kas vērsta uz neatkarības atjaunošanu *de facto*.

Pēc 1991. gada 21. augusta pienāca brīdis, ka Latvijas valdība tika starptautiski atzīta. Vienlaikus tad arī sūtnis Dinbergs atzina Godmaņa valdību par leģitīmu. Latvijas diplomātiskais dienests kopš tā brīža oficiāli pakļāvās Latvijas valdībai. Jau tūlīt pēc tam atjaunotā Latvijas valsts viņu 18. septembrī iecēla par vēstnieku ASV un vienlaikus pārstāvi ANO.

Tas, šķiet, ir vienīgais gadījums starptautiskajās tiesībās, kad nevis valdība nozīmē savus diplomātiskos pārstāvjus, bet gan diplomātiskā dienesta vadītājs atzīst savu valdību par leģitīmu un nodod tai valsts pilnvaras, ko viņš ir saņēmis no pēdējās leģitīmās valdības pirms okupācijas.

Anatola Dinberga dzīves gājums bija unikāls – viņš sāka savu diplomātisko dienestu 1932. gadā neatkarīgajā Latvijā, 50 okupācijas gadus pārstāvēja neatkarīgo, *de iure* tālāk pastāvošo Latvijas valsti un 1991. gadā nodeva savas valsts nepārtrauktības "atslēgas" atjaunotās Latvijas valdībai.

Šis gadījums parāda, ar kādu atbildības sajūtu un rūpību šīs "atslēgas" tika glabātas un kādā veidā tās ir nonākušas līdz mums šodien.

No Kārļa Zariņa un Alfrēda Bīlmaņa līdz Anatolam Dinbergam mūsu diplomātiskais un konsulārais dienests izcili izpildīja savu pienākumu – spēja uzturēt Latvijas valsts pastāvēšanu, tās okupācijas neatzišanu un sekmēt Latvijas neatkarības atjaunošanu.

Latvijas valsts pastāvēja nepārtraukti visu okupācijas laiku un caur savu diplomātisko dienestu tai bija iespējas paust savu gribu.

XV

Arī Latvija tāpat kā citas Eiropas Savienības valstis nav atzinušas un nekad neatzīs Ukrainas neatkarības un teritoriālās vienotības aizskārumu, ko ar spēku pretēji starptautiskajām tiesībām mēģina apkarot Putina režīms.

Savās sarunās ar prezidentu Zelenski rosināju viņam izveidot starptautisku platformu, kur dalībvalstis apņēmtos pastāvīgi uzturēt Krimas okupācijas un aneksijas jautājumu starptautiskajā dienaskārtībā. Šī ideja tika īstenota 2021. gada augustā, kad Ukrainas prezidents Volodimirs Zelenskis izveidoja starptautisko Krimas platformu. Tas ir institucionāls ietvars nemitīgam atgādinājumam starptautiskajā dienaskārtībā uzturēt jautājumu par Krimas deokupācijas nepieciešamību.^[10]

Šīs platformas pamatā ir mūsu pieredze par starptautisko tiesību nozīmi un to izmantošanu valsts neatkarības atjaunošanā, ko tagad var izmantot Ukraina. Šobrīd platformai jau ir pievienojušās vairāk nekā 40 valstu.

Ne velti atsauce uz minēto 1940. gada Samnera Velsa deklarāciju par Baltijas valstu okupācijas neatzišana tagad *expressis verbis* ir ietverta ASV valsts sekretāra Maikla Pompeo 2018. gada 25. jūlija Krimas deklarācijā. Tur ir teikts: "Tāpat kā ASV jau paziņojusi Velsa deklarācijā 1940. gadā, ASV atkārtoti apstiprina kā savu politiku noraidījumu atzīt Kremļa prasību pēc suverenitātes pār citas valsts teritoriju, ko tā sagrābusi ar spēku pretēji starptautiskajām tiesībām."^[11]

Turpinoties Putina režīma agresijai pret Ukrainu, starptautiskās kopienas atbalsts ir svarīgāks kā iepriekš.^[12]

Uzskatu, ka Krimas platformai turpmāk būtu jāklūst par kodolu plašākai Ukrainas platformai. Apvienojot valstis, pilsonisko sabiedrību, it īpaši ukraiņu diasporas organizācijas, Ukrainas platforma varētu kļūt par efektīvu starptautiskās solidaritātes iniciatīvu, palīdzot atgūt Ukrainas teritoriālo vienotību un sniedzot visu nepieciešamo atbalstu, lai pēc kara atjaunotu Putina režīma agresijas nodarītos postījumus.

XVI

Godātie klātesošie!

Pirms vairākiem gadu desmitiem Latvijas Centrālās padomes centieni nevainagojās panākumiem.

Taču nacionālā pretošanās kustība nebija veltīga – tika saglabāta mūsu nācijas valstsgriba un uzturēta prasība pēc valstiskuma atjaunošanas uz nepārtrauktības pamata.

Ir tikai dziļi loģiski un reizē simboliski, ka valststiesību ideoloģiskās un juridiskās konstrukcijas ziņā 1990. gada 4. maija deklarācija "Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu" ir ļoti līdzīga 1944. gada 8. septembra Deklarācijai par Latvijas valsts atjaunošanu.

Tā bija viena un tā pati cīņa par Latvijas valsti, kas ilga no pirmās okupācijas dienas līdz pilnīgai neatkarības atjaunošanai. Šai cīņai bija viens un tas pats konstitucionālais pamats – latviešu nācijas negrozāmā valstsgriba, valsts nepārtrauktība un demokrātiskā Satversme.

Tas prasīja ticību Latvijai, daudz upuru un garus gadus.

Mūsu pieredze var kalpot par iedvesmu un atgādinājumu citiem – par savu neatkarīgu valsti ir vērts cīnīties, un tas jādara vienmēr, neraugoties uz apstākļiem un zaudējumiem. To šobrīd dara ukraiņu tauta.

Ar okupantiem un agresoriem nekad pa labam neko nevarēs sarunāt.

XVII

Ietverot Paulu Kalniņu un Jāzepu Rancānu Latvijas prezidentūras likteņlinijā, mēs parādām arī to, ka Latvijas valsts augstākās amatpersonas pienākumi sarežģītajos laikos tika pildīti ar patiesu valstsvīru cieņu un atbildību par valsti un tautu.

Rīgas pils *pēdējais vārds* nebija par nepretošanos un naivo palikšanu savās vietās. Rīgas pils turpināja runāt Paula Kalniņa un Jāzepa Rancāna personās, un viņu nostāja un cīņa par Latviju ir Latvijas valsts un prezidentūras oficiālā pozīcija.

Atcerēsimies visus mūsu nacionālās pretošanās kustības varoņus!

Būsim stipri ticībā Latvijai!

Būsim vienoti atbalstā Ukrainai!

[1] Valsts prezidenta 2019. gada 1. oktobra vēstule Nr. 212 un Valsts prezidenta 2021. gada 5. maija paziņojums Nr. 5 "Par Nacionālās pretošanās kustības dienu un Valsts valodas dienu".

[2] Latvijas Centrālās padomes 1944. gada 17. marta memorands.

[3] Turpat.

[4] Turpat: "Pēc mūsu izpratnes otrā pasaules kara tagadējā norisē ir tiešām pienācis brīdis, kad apdraudēta mūsu tautas dzīvība, pati tautas esamība — pienācis liktenīgais brīdis: būt vai nebūt. Pēc visiem dabas un cilvēciņas likumiem neviens mums nevar apstrīdēt tiesības aizstāvēties, ja tiek apdraudēta mūsu nācija un tās esamība. Pamatojoties uz šīm atziņām, mēs deklarējam Latvijas tautas gribu un gatavību aizstāvēt visiem mums iespējamiem spēkiem un līdzekļiem Latvijas valsts robežas pret uzbrūkošo ienaidnieku.

Sacīto ievērojot, mēs, apakšā parakstījušies, Latvijas nācijas vārdā deklarējam sekojošo mūsu tautas vienoto gribu:

Nekavējoties atjaunojama Latvijas Republikas faktiskā suverenitāte.

Sastādama, saskaņā ar spēkā esošo Latvijas Republikas 1922. g. satversmi, Latvijas valdība uz koalīcijas pamatiem, kas pulcētu ap sevi visu Latvijas tautu.

Latvijas valdības tuvākiem galveniem uzdevumiem jābūt: valsts aparāta un Latvijas armijas atjaunošana, Latvijas valsts teritorijas aizstāvēšana pret draudošo Padomju Savienības armiju iebrukumu un — cik tālu tas kara apstākļos iespējams — diplomātisko sakaru nodibināšana ar ārvalstīm un pirmā kārtā ar tām, kas atzītu šo mūsu deklarēto nācijas gribu un atbalstītu priekšā stāvošo militāro uzdevumu — Latvijas valsts aizsargāšanu.

Pēc mūsu ieskata sekmējama arī ciešas savienības nodibināšana ar Igauniju un Lietuvu un šīs savienības pārveidošana Baltijas valstu konfederācijā, ja minētās valstis tam piekristu."

[5] Latvijas Centrālās Padomes 1943. gada augusta "Latvijas tautas deklarācija sabiedroto nācijām" un Latvijas Centrālās padomes 1944. gada februāra politiskā platforma.

[6] Piemēram, sk.: Bastjānis V. Neaizmirstami brīži. Grām.: Tautai un brīvībai. Rakstu krājums Dr. Paula Kalniņa piemiņai. Stokholma: Dr. Paula Kalniņa piemiņas fonda izdevums, 1952, 109.lpp. Plašāk sk.: Gore I., Stranga A. Latvija: neatkarības mīkkrēslis. Okupācija. 1939.gada septembris – 1940.gada jūnijs. Rīga: Izglītība, 1992, 143.-147.lpp.

[7] <https://www.president.lv/lv/jaunums/latvijas-valstiskuma-nepartrauktibas-apliecinajumam-75-gadi>

[8] Latvijas Centrālās padomes 1947.gada 26.apriļa paziņojums par bīskapa Jāzepa Rancāna funkcijām.

[9] <https://www.president.lv/lv/jaunums/valsts-prezidenta-egila-levita-runa-saeima-amata-stajoties>

[10] <https://www.president.lv/lv/jaunums/valsts-prezidents-starptautiskas-krimas-platformas-atklasana-uzsver-latvijas-nelokamo-atbalstu-ukrainas-teritorialajai-integritatei>

[11] <https://ru.usembassy.gov/statement-by-secretary-pompeo-crimea-declaration/>

[12] <https://crimea-platform.org/en/samit/deklaracija>

<https://www.president.lv/lv/jaunums/valsts-prezidenta-egila-levita-runa-starptautiskaja-konference-nosargat-valsti-toreiz-un-tagad-baltijas-valstu-nacionala-pretosanas-pieredze-un-ukraina>